

תת"ע 11728/12/17 - מדינת ישראל נגד שיר עדי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תתע"א 11728-12-17 מדינת ישראל נ' עדי
תיק חיצוני: 50210008301

בפני
המאשימה
נגד
הנאשמת
כבוד השופטת רות וקסמן
מדינת ישראל
שיר עדי
ע"י ב"כ עו"ד שלמה ערד
ו/או עו"ד תומר אהרון

החלטה

בפני בקשת הנאשמת לחזרה מהודאה לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד להוראת סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, לאחר שנתפסה ביום 2.12.17 כשהיא נוהגת ברכב פרטי בהיותה שיכורה, בכך שבדוגמא של ליטר אוויר נשוף של הנאשמת נמצא ריכוז אלכוהול של 665 מק"ג בליטר אחד של אוויר נשוף.

2. ביום 6.2.18 תוקן כתב האישום לצורך הוספת עדים וראיות. הנאשמת נכחה באולם והיתה מיוצגת על ידי עו"ד דוד גולן (להלן: "הסנגור הראשון"). באותו מועד הוקרא כתב האישום המתוקן והנאשמת הודיעה באמצעות בא כוחה הנ"ל, כי היא מודה רק בנהיגה ובמקום, אך כופרת בכל יתר עובדות כתב האישום לרבות באמינות המכשיר, בתקינות, בכמות שנמדדה וכן הוסיפה כי לא היתה שיכורה. התיק נקבע להוכחות ליום 15.3.18.

3. ביום 15.3.18, במועד שנקבע להוכחות, התייצב עו"ד קדם משרדו של הסנגור הראשון, והודיע בשם הנאשמת כי היא מבקשת לחזור מכפירה ולהודות בעובדות כתב האישום. במקביל נמסרה הודעת ב"כ המאשימה לפיה יתוקן כתב האישום באופן שבמקום הרשום (נהיגה בשכרות) יירשם: "נהגת ברכב הנ"ל בהיותך תחת השפעת משקאות משכרים בניגוד לתקנה 26(2) לת"ת" וכן ישונה סמל הסעיף של סעיף העבירה מסמל 7133 לסמל 6755.

4. לאחר שאשרתי את תיקון כתב האישום כמבוקש, הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, ולאחר שבית המשפט הודיע לצדדים כי אינו כבול להסדר הטיעון, הצהיר עו"ד קדם (ממשרד הסנגור הראשון) לפרוט' כדלקמן: "כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשמת על ידי מחוץ לכותלי בית המשפט היא הבינה

אותו ומודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר".

5. עקב הודאת הנאשמת, באמצעות בא כוחה, מצאתי את הנאשמת אשמה בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן והרשעתי אותה, בו ביום - 15.3.18, בהתאם. התיק נקבע לטיעונים לעונש ליום 10.4.18.
6. עשרה ימים לאחר מכן, ביום 25.3.18, הגישה המבקשת בקשה זו לחזרה מהודאה באמצעות משרד עו"ד שלמה ערד (להלן: "הסנגור השני"), אשר נתמכת בתצהיר המבקשת מיום 22.3.18.
7. המבקשת טוענת, כי לאחר שקיבלה ביום 2.12.17 הזמנה לדין בגין עבירת תנועה פנתה לסנגור הראשון ושילמה לו ממיטב כספה כדי שהוא ייצג אותה באופן אישי בהליך המשפטי.
8. עוד טוענת המבקשת, כי ביום 14.3.18 יצר עמה הסנגור הראשון קשר טלפוני ומסר לה את הצעת התביעה להסדר טיעון, וכי היא הודיעה לו מיד שאינה מסכימה להסדר ושברצונה לדחות את הדיון לצורך העברת התיק לעו"ד אחר.
9. עוד טוענת המבקשת, כי הסנגור הראשון השיב לה, שאם אין ברצונה לקבל את ההסדר והיא מעוניינת בדחיית הדיון לשם החלפת ייצוג, אזי שלא תגיע לדיון שנקבע למחרת היום.
10. עוד טוענת המבקשת כי לאחר הדיון ביום 15.3.18, היא יצרה קשר עם משרדו של הסנגור הראשון ושאלה למתי נדחה הדיון ומתי היא יכולה להגיע לקחת את התיק, וכי נמסר לה שהדיון נדחה ליום 10.4.18, וכי את חומר הראיות בתיק ישלחו אליה באמצעות פקסימיליה. בפועל, לטענתה, נשלחו אליה רק חלק מהראיות.
11. עוד טוענת המבקשת כי רק ביום 22.3.18, כשהגיעה למשרדו של הסנגור השני, ועקב בדיקה שערך הסנגור השני, התברר לה כי ביום 15.3.18, הופיע בשמה וללא ידיעתה, עו"ד בשם קדם, הודה בשמה בעובדות כתב האישום והסכים בשמה להסדר טיעון שהיא עצמה התנגדה לו, ומכאן בקשתה לחזור מהודאה.
12. בנוסף, בבקשה לחזרה מהודאה, החתומה בידי הסנגור השני, נטען כי על פי יעוץ משפטי שקבלה הנאשמת קיימת סבירות ברמה גבוהה לזיכוי בשל קשיים ראייתיים רבים ואי קיום נהלי אכיפת שכרות וכי אם לא תתקבל הבקשה ייגרם לנאשמת עיוות דין ממשי.
13. המאשימה, מנגד, מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין לאפשר לנאשמת לחזור בה מהודאתה.

14. המאשימה טוענת, כי הבקשה לחזרה מהודאה הוגשה ללא תימוכין חיצוניים פרט לתצהיר, וכי הנאשמת לא צרפה תגובה כלשהי מאת הסנגור הראשון ולא זימנה אותו לעדות.
15. עוד טוענת המאשימה, כי גרסת הנאשמת שלא התייצבה לדיון לפי הוראת הסנגור הראשון היא בלתי סבירה, וכי אם הנאשמת אכן אבדה אמון, כטענתה, בסנגור הראשון, לא ייתכן כי סמכה עליו בדיון לגבי קבלת הסדר הטיעון.
16. עוד טוענת המאשימה, כי חרף ההאשמות הקשות שהטיחה הנאשמת בסנגור הראשון, הרי שבתשובה לשאלת בית המשפט הודתה הנאשמת, כי לא הגישה תלונה נגד הסנגור הראשון ללשכת עורכי הדין.
17. בנוסף טוענת המאשימה כי על פי הפסיקה, רק במקרים חריגים תותר חזרה מהודאה, ואילו המקרה דנן איננו נופל בגדר אותם מקרים.
18. חזרת נאשם מהודאה יכולה להעשות לפי סעיף 153(א) לחסד"פ. חזרה זו טעונה רשות מבית המשפט, ומתן רשות זו מותנה בקיומם של "נימוקים מיוחדים שיירשמו". בסמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודאה בכל שלב של המשפט, כולל שלב הערעור (י. קדמי **על סדר הדין בפלילים** (כרך ב' תשס"ג) 996, ה"ש 51, 999).
19. בעניין "הנימוקים המיוחדים" קבעה הפסיקה, שאמנם לא מדובר ברשימה סגורה, אולם הנסיבות בהן י שקול בית המשפט חזרה מהודאה הן חריגות. כך למשל, כאשר קיים חשש שההודאה לא נעשתה באופן חופשי ומרצון או כאשר הנאשם לא הבין את משמעות ההודאה, וזו הושגה שלא כדין, או במקרים שבהם נפל פגם בהליך עצמו. למשל כאשר הדרישות הדיוניות לא נשמרו או שהסנגור לא הסביר כנדרש את מהות ההודאה, או שבית המשפט התעלם מחזרת הנאשם מהודאה בשלב התסקיר או בשלב הטיעונים לעונש מבלי לברר את העניין (ר' ע"פ 3227/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**; ע"פ 3914/08 **עאמר עסאלה נ' מדינת ישראל**; ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**).
20. כמו כן נקבעה בפסיקה, כי יש משקל למועד הבקשה לחזרה מהודאה, בהקשר לשאלה אם יש בעיתוי הנבחר כדי להצביע על מניע מניפולטיבי מצד הנאשם לנצל ההליך הפלילי בדרך לא ראויה כדי לשפר סיכוייו להקל בדינו (ע"פ 4988/07 **רחמינוב נ' מדינת ישראל**. עם זאת, המבחן המהותי לפיו תחתך הסוגייה של חזרה מהודאה הוא "מבחן המניע", כאשר מבחן העיתוי הוא כלי עזר משפטי המסייע בזיהוי המניע (רע"פ 445/16 **בן זקן נ' מדינת ישראל**).
21. להשלמת התמונה יצוין, כי על פי דעת הרוב בפסק הדין שניתן בע"פ 3754/91 **סמחאת נ' מדינת ישראל** (להלן: "פס"ד סמחאת) די בכך שהנאשם שינה טעמו לאחר ההודאה ומבקש לעמוד על חפותו כדי להתיר לו לחזור מהודאה, אולם עמדה מקילה זו, הייתה נכונה לנסיבות המיוחדות שעלו מפסק הדין

(התחשבות ברופא שההודאה היתה מקפחת את מטה לחמו וכל השנים הרבות שהושקעו בלימודים ועבודה) ומכל מקום אינה משקפת כיום את ההלכה בסוגית החזרה מהודאה, שמבטאת קו נוקשה ומחמיר יותר ואף איננה רלוונטית לנסיבות המקרה דנן.

22. להלן אבחן אפוא אם קיימים נימוקים מיוחדים לחזרה מהודאה.

23. טענתה העיקרית של הנאשמת בהקשר זה היא כי ההודאה שנמסרה בשמה על ידי עו"ד קדם ניתנה שלא ברשות ולא בסמכות. טענה זו אינה מתיישבת עם עובדות המקרה, ולא הולמת את נסיבותיו, כפי שאפרט להלן.

24. בתיק בית המשפט נמצא יפוי הכח הסטנדרטי שמכוחו הסמיכה הנאשמת את הסנגור הראשון לייצגה בתיק. על יפוי הכוח מופיע שמו של הסנגור הראשון ושמו של עורכי דין נוספים הנמנים עם צוות משרדו. אמנם שמו של עו"ד קדם לא מופיע על יפוי הכח, אולם מכאן אין להסיק שלא היה מוסמך לייצג הנאשמת בתיק. שכן על פי סעיף 17 ליפוי הכוח, רשאי היה הסנגור הראשון למנות עורכי דין אחרים בתיק לפי שיקול דעתו, ועו"ד קדם הינו שכיר במשרדו.

25. לא מצאתי סימוכין כלשהם לטענת הנאשמת, כי הורתה לסנגור הראשון שלא לקבל את הסדר הטיעון. הנאשמת לא צרפה לתצהירה הודעה בכתב שממנה ניתן ללמוד על הוראה כאמור ונמנעה מלזמן לעדות את הסנגור הראשון או את עו"ד קדם. טענתה, כי ניסתה ליצור קשר בעניין עם הסנגור הראשון אך לא נענתה, תמוהה בעיניי, שכן מדובר במשרד עו"ד ותיק ופעיל, ולא סביר בעיניי שלא עלה בידה להשיג את תגובתו.

26. יתרה מזאת, במועד הדיון ב-15.3.18 הצהיר עו"ד קדם (ממשרד הסנגור האשון) לפרו' כדלקמן: "כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשמת על ידי מחוץ לכותלי בית המשפט היא הבינה אותו ומודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר" (פר' עמ' 4 ש' 18-19). דברים מפורשים אלה עומדים בסתירה גמורה לגרסת הנאשמת בבקשה לחזרה מהודאה ומפריכים אותה כליל. בהקשר זה יש לתת הדעת לארבע נקודות:

א. הנאשמת בתצהירה לא מתייחסת לשיחה הנ"ל, לא מאשרת אך גם לא מכחישה, ובכך אני מוצאת אישור לכך שדברי עו"ד קדם בבית המשפט, שייחסו לנאשמת הבנה והסכמה לגבי הסדר הטיעון, היו אמת לאמיתה, שכן חזקה עליה שאם השיחה הנ"ל לא היתה מתקיימת, הנאשמת היתה מכחישה במפורש את דבר קיומה ולא מתעלמת ממנה כפי שעשתה.

ב. בלתי סביר לחלוטין ולא מתקבל על הדעת להניח, שעו"ד קדם שיקר לבית המשפט במוסרו ההצהרה הנ"ל בזמן אמת ובנוכחות ב"כ המאשימה.

ג. הנאשמת לא בקשה לזמן את עו"ד קדם ו/או את הסנגור הראשון לעדות, למרות הטענות החמורות שהיא משמיעה כלפיהם, והמנעות זו פועלת כנגדה.

ד. הנאשמת אף לא הגישה תלונה ללשכת עורכי הדין כנגד הסנגור הראשון ועו"ד קדם על כי פעלו, כביכול ללא רשותה, בניגוד להוראותיה המפורשות וללא סמכות וגם עובדה זו פועלת כנגדה.

27. מהאמור לעיל עולה, שאין ממש בגרסת ההגנה, לפיה הנאשמת לא ידעה ולא הסכימה להסדר הטיעון. ההפך הוא הנכון. על סמך החומר שהובא בפני, לרבות הודאתה של הנאשמת כי הסנגור הראשון עדכן אותה בטלפון לגבי פרטי ההסדר בתאריך 14.3.18, ולאור הצהרתו של עו"ד קדם בבית המשפט ביום 15.3.18 כאמור לעיל, אני קובעת שהסדר הטיעון התקבל בידיעת הנאשמת, לאחר שהבינה את משמעותו והסכימה לכל פרטיו, וכי החלטתה לחזור בה מההסדר התגבשה בשלב מאוחר יותר, משסברה כי קיימת אפשרות לקבל עונש מופחת באמצעות חילופי סנגורים.

28. בהקשר זה יש לציין עוד, כי אין כל משמעות להעדרותה של הנאשמת מהדיון שבו אושר הסדר הטיעון ביום 15.3.18. ההלכה היא, שמקום שנאשמת יפתה את כוחו של עורך דין להתייצב במשפט ולהופיע בשמה, הרי שגם הבקשה שהמשפט יתנהל שלא בפני הנאשמת יכולה לבוא מפי הסנגור, ואין הכרח כי הנאשמת תאמר את הדברים במו פיה (רע"פ 2473/98 חלבי נ' מדינת ישראל).

29. לכך יש להוסיף, כי על פי תצהירה של המבקשת, ובמיוחד בהסתמך על מה שלא נאמר בתצהיר, הבקשה לחזרה מהודאה אינה מבוססת על רצונה המוצהר של המבקשת להלחם על חפותה, ונדמה כי כוונתה לחתור להסדר בתנאים נוחים יותר. קרי: מדובר בשיקולים של כדאיות, ואלה בוודאי אינם בבחינת "טעם מיוחד" המצדיק חזרה מהודאה (רע"פ 4883/07 דרהם נ' מדינת ישראל).

30. זאת ועוד, לא מצאתי ממש בטעמים שהעלה הסנגור השני בתמיכה לבקשה לחזרה מהודאה. לטענתו, מינויו כסנגור חדש הוביל אותו לבחינה מחודשת של חומר הראיות ולמסקנה כי חתימת ההסדר בטעות נעשתה, וכי למען לא ייגרם לנאשמת עוול יש לאפשר לה להאבק על חפותה בבית המשפט.

31. אלא שהטענות הנ"ל עומדות בסתירה להלכה המשפטית בנושא חזרה מהודאה, שלפיה החלפת ייצוג משפטי, סיכויי ההרשעה ומצב הראיות לא יהוו נימוק לחזרה מהודאה, שכן הליכי בית המשפט אינם יכולים לנוע כמטוטלת בהתאם לחוות דעתם של עורכי דין שונים על חומר הראיות (ע"פ 3914/08 עאמר עסאלה נ' מדינת ישראל; ע"פ (נצרת) 1146/04 חלף מוסא נ' מדינת ישראל וראה בנוסף דברי כב' השופט הנדל כי "הנאשם אינו בגדר 'סוחר בשוק' המשפט הפלילי... ואינו בן חורין לעבור מהודאה לכפירה בכל אשר יחפוץ" (ר' ע"פ 3227/10 פלוגי נ' מדינת ישראל)).

32. בענייננו, הנאשמת היתה מיוצגת בעת עריכת ההסדר ע"י הסנגור הראשון, ואין חולק כי פרטי ההסדר שגובש בין הסנגוריה לתביעה מיטיבים איתה לעומת סעיפי האישום והעונש הצפוי בצידם על פי כתב האישום המקורי. בנסיבות אלה, מי לידיה יתקע כי שיקול דעתו של הסנגור השני לדחות ההסדר עדיף על שיקול דעתו של הסנגור הראשון?

33. על פי החומר שבפני, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הבקשה לחזרה מהודאה לא באה מתוך חוסר הסכמה של הנאשמת לגבי עצם עריכת הסדר, או עקב פגם כלשהו בגיבוש הסדר הטיעון על ידי הסנגור הראשון, ואף לא מתוך אמונה כנה בחפותה של הנאשמת, אלא כמהלך טקטי ולצורך מטרה אחת ויחידה להשיג הקלה נוספת בעונש.

34. כפי שפירטתי לעיל, הבקשה לא מעלה "נימוקים מיוחדים" לקבלתה.

35. אשר על כן, הבקשה נדחית.

36. נקבע לטיעונים לעונש ליום 20.9.18 שעה 10:00.

המזכירות תזמן ב"כ הצדדים והנאשמת.

נוכחות הנאשמת חובה.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ח, 04 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.